

UNGHERESE

Per la traduzione simultanea

(Traduzione provvisoria - Ideiglenes fordítás)

KOLLEGAMENTÓ

Rocca di Papa és Castel Gandolfo, 2018. szeptember 15.

„Szeressünk mindenkit különbségtétel nélkül”

1. Kezds és üdvözet

2. Élő kapcsolás a Castel Gandolfo-i Máriapoli Központból

3. Írország – Családok Világtalálkozója Ferenc pápával

Élő videó-összeköttetés Susan Gately-vel Dublinból.

4. Brazília – A „kenyéráros lányok”

1988-ban a 'kenyéráros lányok', a Fokoláre Mozgalom fiatal lányokból álló csoportja felcsaptak péknek és kenyeret árultak a braziliai Ginetta Máriapoli előtt haladó út mentén. Harminc évvel később a Spiga Dorata [Aranykalász] pékség virágzó vállalkozássá vált, mely a minőségi termékek mellett emberiségről, szeretetről és megosztásról is tanúskodik.

5. India – a keralai közösség az árvíz után

6. Angola – A „Pequena Chama” iskola

Az egész egy szűk körű gyermekétkeztetéssel indult, majd írás-olvasás tanfolyamokkal bővült és munkalehetőséget biztosított több helyi fiatalnak. A „Pequene Chama” iskola, mely az Új Családokért Akció támogatásával jött létre, kézzelfoghatóan bizonyítja, hogy ha sokakat megsegítünk, az emberi és társadalmi fejlődést és növekedést tesz lehetővé.

7. USA – Gary, Indiana – Szeretettel színezzük be a városunkat

Indiana állam Gary városában az Egyesült Államok egyik legszegényebb területén hat államból érkezett száz fiatal a helyi szervezetekkel együttműködésben szociális tevékenységet végzett a hajléktalanokért egy menzán, újjáépítési munkálatokat folytatott a városban. Sokuk számára felejthetetlen tapasztalat volt, megnyitotta szemüket a szükségletekre, de a város szépségére is, mely elsősorban közösség.

8. Mexikó – Megosztani, újjáépíteni, újrakezdeni

A 2017-es szeptemberi földrengés után az „El Diamante” városka fiataljai elmentek Contlaba, a szinte teljesen romokban heverő városba, hogy segítsenek az újjáépítési munkálatokban. A kezdeti döbbenet után munkához láttak, de főként osztottak a lakosok fájdalmában, és olyan kapcsolatokat építettek, melyek... megsemmisíthetetlenek.

9. Kelet-Afrika - SPORTS4PEACE

Több mint 1000 gyerek és fiatal vett részt augusztus végén a „Sport4Peace” projektben Kenyában, Dél-Szudánban és Burundiban. Ennek segítségével a sport a békét közvetíti és elősegíti a társadalmi falak legyőzését.

10. Kolumbia – Közösségi Gazdaság: változtatás a fejlődés érdekében

Miután egy pap közösséget élt, a bizonytalan kávétermesztés a Közösségi Gazdaságból ihletet merítő közös irányítású vállalkozássá alakult. A vállalkozás neve: ACEDECO PADEVI. A termelés átalakítása közösséget, munkahelyeket és fejlődést idézett elő, és odafigyel a környezetvédelemre.

11. Chiara Lubich: Szeressünk mindenkit különbségtétel nélkül

Részlet Chiara Lubich „A felebaráti szeretet” c. beszédéből – a Fokoláre Mozgalom muszlim barátainak találkozásán - Castel Gandolfo, 2002. november 1.

12. Maria Voce (Emmaus) üdvözlő szavai a Castel Gandolfo-i élő kapcsolás során

13. Befejezés

1. KEZDÉS ÉS ÜDVÖZLET

Agustin Steinbach: Sziasztok! Isten hozott mindenkit a kollegamentón.

Patricia Leiva: Itt vagyunk a Fokoláre Mozgalom központjában, Rocca di Papaban.

Agustin: Külön üdvözöljük azokat, akik ma első alkalommal kerülnek összeköttetésbe velünk!

Patricia: Szia Agustin, *hola!*

Agustin: *Hola Patricia! Hogy vagy?*

Patricia: *Köszönöm, jól!*

Agustin: *Most be kellene mutatkoznunk, ugye?*

Patricia: Igen, mindketten argentinok vagyunk, én Buenos Airesből jövök, és itt élek fokolárban Grottaferratában, Olaszországban.

Agustin: Én General Lamadridból, egy Buenos Aires környéki faluból származom, és jelenleg a kubai fokolárban élek.

De Patricia, mit fogunk csinálni a most következő órában?

Patricia: Körutat teszünk a világban, és bemutatjuk azokat a történeteket, melyeket többen ti magatok küldtetek nekünk. Mások forgatásához mi mentünk a helyszínre, hogy meglátogassuk az ott élőket. Szó lesz majd kezdeményezésekről, projektekről... de hallani fogunk fájdalmas hírekről is... ez a családunk élete, a családunké, mely igyekszik szeretettel válaszolni, és segítségére sietni mindenkinek, ahogy Chiara szavaiból is hallani fogjuk a végén.

Aztán szeretnénk elmondani, hogy most is elküldhetitek benyomásaitokat, javaslataitokat, fényképeiteket a képernyőn látható elérhetőségeinkre: email - a collegamentoch@focolare.org, WhatsApp: +39 320 419 7109 vagy a Facebook oldal: CollegamentoCH.

Agustin: Ahogy az elején is mondtuk, ma ismét Rocca di Papából jelentkezünk a manilai Genfest után.

(zene – a manilai Genfest felvételei)

A Genfest rendkívüli tapasztalat volt, és nem zárult le ott. Sőt, mintegy ezer fiatal Tagaytayban folytatta a Genfest utáni programmal, és a kispapok találkozóival. Azokban a napokban különböző munkálatok zajlottak, és workshopokon vettek részt a Közösségi Gazdaság, a környezetvédelem, a falak és a rasszizmus legyőzéséért folytatott politika, és az élethivatások témában.

Patricia: De sok helyi Genfest is zajlik világszerte: Kubában, El Salvadorban és Venezuelában. Most csütörtökön kezdődött Singidában, Tanzániában. A genek egy rövid videót küldtek onnan az üdvözetükkel.

Gen fiú: Sziasztok! Elkezdtek a Genfestünket a püspök és a régió elnökének jelenlétében.

Mind: *Ciao!*

Gen fiú: Szeretnénk minden határon túllépni. Lépünk túl...

Mind: ...minden határt! Sziasztok!

Patricia: Köszönjük, genek! Veletek vagyunk! Minden jót a Genfesthez!

2. ÉLŐ KAPCSOLÁS A CASTEL GANDOLFO-I MÁRIAPOLI KÖZPONTBÓL

Patricia: Agustin, hogyhogy csak mi ketten vagyunk itt? Én mindig részt vettem a korábbi kollegamentókon, és sokan voltunk, itt voltak a helybeliek is.

Agustin: Így igaz. Megtudtam, hogy mindenki Castel Gandolfóban, a Máriapoli Központban van, ahonnan most Enrico jelentkezik. Enrico, itt vagy?

Enrico: Igen, itt vagyunk! Nagy üdvölet Castel Gandolfóból mindannyiunktól. (Taps) Én Enrico vagyok, olasz, bergamoi születésű, de már évek óta az Egyesült Államokban élek. De nem egymagam vagyok itt, hanem körülbelül 200-an vagyunk. Ezekben a napokban részt veszünk a Mozgalom zónafelelőseinek idei két találkozója közül az elsón. Majd később azt is elmondom, hogy miért két találkozó lesz. Minden évben sor kerül ezekre a találkozókra, de az idén teljesen új módon: most nem csak a zónafelelősök jöttek a különböző országokból Rómába, hanem a Mozgalom képviselői is elkísérték őket országukból. Most bemutatom őket, és meglátjuk, kik vannak jelen.

Kezdjük a legmesszebről érkezettekkel, tehát Ausztráliával, Új-Zélanddal és Óceánia más országaival. Ott vannak! (Taps) Most menjünk Ázsiába, nézzük az ázsiai országok résztvevőit: India, Thaiföld, Korea, Japán. Szép számban képviseltetik magukat. Ott vannak! (Taps) Végezetül Amerika, az amerikai országok, északról keletre, tehát Kanada, az Egyesült Államok, Mexikó, majd lefelé haladva Panama, Venezuela, Kolumbia, Perú, Chile, Brazília, egészen Argentínáig. Íme, ők ott vannak! (Taps)

Nyilván, ahogy Castelli Romaniba jöttünk, itt voltak, akik fogadtak bennünket. Itt vannak velünk ezekben a napokban, együtt találkozunk. Szeretnénk szívből üdvözölni őket, Emmaust, Jesúst, és mindnyájukat, akik itt élnek. (Taps)

De ma abban az örömben is részünk lehet, hogy itt van velünk Christian Krause német evangélikus püspök, a Lutheránus Világszövetség nyugalmazott elnöke. Köszönjük, hogy itt van velünk. (Taps)

Most ejtsünk néhány szót erről a találkozóról. Ahogy az imént már mondtam, kettő lesz az idén, mert a másodikat az európai, közel-keleti és afrikai országoknak szenteljük. Az néhány hét múlva kezdődik majd.

Miért vannak ezek a találkozók? Most röviden elmondjuk, miről esik szó ezekben a napokban. Itt van velünk Angie, ő fogja elmondani. Angie, először mondj valamit magadról.

Angie: Angie vagyok, sziasztok! Koreából, az ország egyik dél-nyugati városából jöttem, ahol nemrég nyitottuk meg a fokolárt, hogy eljussunk a perifériákra.

Enrico: Nagyszerű. Beszélj egy kicsit arról, hogy mit csinálunk a napokban. Mi ez a találkozó? Miről esik szó?

Angie: Összejöttünk, hogy megosszuk a tapasztalatainkat az Egyházzal, a fiatalokkal kapcsolatban, és hogy beszéljünk a kihívásainkról, a problémáinkról, a terveinkről is.

Enrico: Nagyon jó! Köszönjük!

Aztán itt van velünk Mark. Te honnan jössz? Mit csinálsz?

Mark: Én Ausztráliából jövök, házas vagyok, és gyártásvezetőként dolgozom a tv-nél.

Enrico: Elmondanád, mi a tapasztalatod a találkozón, és hogy zajlik?

Mark: A testvériség rendkívüli megtapasztalása ez. Igyekszünk „beleképzelnünk magunkat a másik helyzetébe”, és fantasztikus, hogy mélyebben megismerhetjük a többieket, a kihívásokat, a helyzeteket, mindent; és mély kapcsolatokat építhetünk: ez fantasztikus! Így kellene kinéznie az ENSZ-nek, ilyen lehetne. (nevetés)

Enrico: Valóban, mint az ENSZ! Köszönjük.

Egyelőre ennyit mondanánk, Agustin és Patricia. Most újra tiétek a szó, aztán később még jelentkezünk. Köszönjük!

Patricia: Mi köszönjük nektek, akik Castel Gandolfóban vagytok!

3. ÍRORSZÁG – CSALÁDOK VILÁGTALÁLKOZÓJA FERENC PÁPÁVAL

Patricia: A világon sokféle esemény zajlik, de nem tehetjük meg, hogy az Írországból, Dublinban a pápa részvételével zajló családok világtalálkozóját nem említjük meg. Nézzünk néhány képet.

(zene)

Patricia: Amint látjátok, igazi ünnep volt ez a találkozó. *(ének)*

A Mozgalomból sokan nagy odaadással vettek részt a szervezésben, és különböző módokon, a tanúságtételek megosztásával is. Most egy mumbai családot látunk éppen.

De kapcsoljuk Dublint, Susan Gately van a vonal másik végén. Susan, itt vagy?

Susan Gately: Igen, itt vagyok. Üdvözlünk mindenkit Írországból!

Patricia: Ciao, kedves Susan! Elmondanád, hogyan készültetek? Mi történt a színpalak mögött?

Susan: Nézd, hihetetlen tapasztalat volt! Több mint másfél évig dolgoztunk ezért a találkozóiért az Egyházzal közösen. Erőteljesen jelen voltunk minden mozzanatában, a találkozót megelőző pasztorális kongresszuson, de a pápával való találkozáson is. A Mozgalom több tagja felszólalt, elmondták tanúságtételeiket. Az önkéntes szolgálatban is részt vettünk. Az együttesünk is énekelt...

Aztán külön megemlíteném, hogy tartottunk egy estét a dublini székesegyházban, egy vallásközi imatálálkozót a földünkért, ahol hét különböző vallás vezetői vettek részt. Gondolom,

ilyenre még nem került sor korábban. Aztán a Máriapoli Központunkban elszállásoltunk egy görög-katolikus román csoportot a püspökükkel együtt. Ez csodálatos volt.

Ugyanakkor el kell mondanom, hogy nehéz pillanat is volt, mert a média csak a papok kiskorúakon elkövetett visszaéléseivel foglalkozott. Ez újra feltépte azt a sebet, mely 20 éven keresztül tizedelte az Egyházat. De a pápa beszélt róla a szentmise alatt, és bocsánatot kért. Ez történelmi mozzanat volt, és a jövőt illetően is nagy reményt hozott.

Patricia: Köszönjük, Susan, és köszönjük mindnyájatok munkáját.

Susan: Köszönöm!

4. BRAZÍLIA – A „KENYÉRÁRUS LÁNYOK”

Agustin: Most menjünk, és ismerjük meg a „*Spiga Dorata*” [Aranykalász] pékséget a Ginetta Máriapoliban, Brazíliában. 30 évvel ezelőtt indult az egész, fiatal lányok egy csoportja nyitotta meg, akiket „kenyérárus lányoknak” neveztek.

(zene és felirat: A kenyérárus lányok – Vargem Grande Paulista – San Paolo)

Adriana Valle: *Reggel fél 5, 5 óra tájban kezdek, jövök a pékségbe, mert ki kell nyitni, felkapcsolni a villanyt, bekapcsolni a sütőt, a gépeket... Aztán érkeznek az alkalmazottak és munkához látunk. (zene)*

A kenyérral kezdjük, a sima kenyérral, amit itt „francia kenyérnek” nevezünk, sütőbe teszem, aztán a sós és édes péksütemények következnek, majd előre dagasztjuk a kenyeret, hogy kész legyen, mire szükség lesz rá a nap folyamán. Nagy rugalmasságot igényel ez a munka, mert függ a külső rendelésektől is. (zene)

Én olasz vagyok, bergamoi, 38 éve élek Brazíliában. A családom szállodával, étteremmel és ilyesmivel foglalkozott. Igyekeztem ide is behozni néhány olasz receptet: a lasagnát, a bolognait, a négysajtos ételeket. A tésztát itt az üzemben készítjük hozzá. Nagy sikere van. (zene)

88-ban indult az egész. San Paoloban volt a Fokoláre Mozgalom egyik központja, ahová sok fiatal jött, hogy az év folyamán ott töltsenek egy időszakot. Gyümölcsöt, zöldséget termeltünk, gondoztuk a kertet, de ezen kívül semmi más nem volt. Az egyikünk azt mondta: „Otthon megtanultam kenyeret sütni, az anyukám tanított meg rá”. Erre a másik: „Én tudok kekszet sütni! Miért nem sütünk? Becsomagoljuk és eladjuk”. „De hol?”- kérdeztük magunktól. Van itt egy út, a központtal szemben, és lassan a turizmus is kezdett beindulni, mert közel van San Paolóhoz, 45 kilométernyire, egy zöld övezet, amit családi és társasházakkal kezdtek beépíteni, egyre forgalmasabb is lett. Azt találtuk ki, hogy telerakunk egy kosarat becsomagolt kenyérral, kimegyünk az út szélére, és a csomagokkal a kezünkben áruljuk a kenyeret.

Az első vasárnap talán 6-an 7-en álltak meg, de mivel sikerült is eladni valamit, mondjuk 100 reált ha árultunk, nekünk ez mindent jelentett, csodálatos volt. (zene)

Három hónapig folytattuk, aztán három hónap után azt mondtuk: elég. Tudod, ahogy ezekkel a fiatalos kezdeményezésekkel szokott lenni, amikor már sikerült összegyűjteni egy kis

pénz. De az első vasárnap, amikor nem mentünk ki az útra, jött két autó, két-három család, és keresték a kenyérárus lányokat, hogy hol vannak a kenyérárus lányok. Ezért az egyikünk azt mondta: hát, folytassuk.

(zene)

Luzia Tosi (Mariam): Ginetta bátorítására kezdtük el ezt a munkát, aki nagyon szeretett volna kapcsolatba kerülni az erre járókkal. Ezért nem csak az árusítás volt nagy lehetőség, hanem az is, hogy megismertessük velük a Máriapolit. Valóban fantasztikus tapasztalat volt! (zene)

Adriana: Nem elégedtem meg egyetlen pulttal, kivittünk egy guruló polcot is, aztán tettünk fölé egy tetőt. Elkezdtünk pizzát is sütni, fagyaltos kocsit is vittünk, aztán kalácsot is sütöttünk, egyszóval többféle termékünk is volt. Az emberek kerestek bennünket és azt mondták: „Tetszik nekünk a mosolyotok”. (zene)

Létrejött a Spiga Dorata (Aranykalász). Hogy hogyan született? Azzal a céllal, hogy munkát adjunk a rászorulóknak. Amikor hivatalosan is megnyitottuk az első üzletet, mindössze 5 négyzetméternyi nagyságú volt. Mára már négyszer újjáépítettük, és megnyílt a második Spiga Dorata pékségünk is. (zene)

Monica Giongo: Ez a másik pékség az itteni lakótelepen élők ellátásáért nyílt meg. A lakótelep neve: Jardim Margarida. Itt nagyobb a szegénység, nincsenek egészségügyi, környezettel kapcsolatos intézmények. (...) Ahogy a barátaink megismerik a tevékenységeinket, gyakran elh hozzák ide feleslegüket, vagy adományoznak ruhaféléket, élelmiszereket, mert tudják, hogy odaadjuk azoknak, akiken segíteni szoktunk. (környezet)

Adriana: A 22 alkalmazottból 14-en a szomszédos vagy a környező településekről jönnek. (zene)

Leticia de Oliveira Morais: Teljesen megváltozott az életem, mert amit itt tanultam, az mind a segítségemre volt. Korábban nagyon félnék voltam, de most már nem szégyellek beszélgetni az emberekkel. Nagyon sokat segített, szeretek itt lenni, mert ez nem csak munka, hanem család is, és összességében sok mindenre megtanított!

Adriana: Nagyon nehéz pillanatok is átéltünk, több fegyveres rablást is. Az egyik alkalommal a tarkómra fogták a fegyvert. De megkérdeztem ezektől a fiúktól, akik ki akartak rabolni minket: „Miért csináljátok?”. Azt mondja: „Azért, mert rászorulunk”. Ezért őket is szeretni akartam, és aki fegyvert fogott rám, egyszer csak eltette. Ahogy kikísértem őket, rám nézett és azt mondta: „Miért viselkedsz így? Fel fogsz jelenteni?”. Én azt válaszoltam: „Nem. De ígérd meg, hogy soha többet nem jössz vissza ide”. Erre azt mondta: „Nem jövök vissza többet”.

(zene)

Diletta Moura: Szerintem főként a mosolyunk miatt jönnek ide a vevők. Gondolom, hogy az emberiségnek ebben a nehézségekkel, problémákkal teli időszakában... ha idejön egy vevő, először is mosolyra van szüksége. Aztán megveszi a kenyeret, és mindent, amit haza szeretne vinni. (...) De leginkább mosolyra van szükségük, mert mögötte egy Istenbe gyökerezett élet rejlik. Őt szeretnénk ajándékozni ezzel mindenkinek, aki csak betér.

(zene – felirat: di Marco Aleotti, riprese di Carlo Sgambato)

Agustin: Te jó ég! Ne mondjátok, hogy nem szeretnétek elmenni és megkóstolni ezt a sok finomságot! *Obrigado*, köszönjük nektek, a Spiga Dorata dolgozóinak!

5. INDIA – A KERALAI KÖZÖSSÉG AZ ÁRVÍZ UTÁN

Agustin: Most menjünk Indiába. Egy hónap telt el a keralai pusztító árvíz óta. Mindnyájan láttuk a felvételeket... De a Fokoláre Mozgalom közössége összefogott, hogy segítsen és ott legyen azok mellett, akik elveszítették mindenüket. Marcelo és Annabel a most következő tudósítást küldték.

Speaker: *Indiában, Kerala államban az erős esőzés következtében több mint 400-an vesztették életüket és 10.000 embert kellett kiköltöztetni, akik most az állam különböző részein átmeneti táborokban élnek. A rossz idő miatt nem közlekedtek a repülők és más szállítóeszközök, ezért kihívást jelentett, hogy a segélyszállítmányok időben megérkezzenek.*

Fr Shinto Kuzhinjalil OCD, Founder – For you Trust: *Az árvíz miatt az emberek elveszítették otthonukat, terményeik tönkrementek. Sokan nem tudták folytatni tanulmányaikat, és néhány gyereket magával sodort az ár. A gyógyszerek a víz tetején lebegtek. Nem volt ivóvíz, élelem és ruhanemű. Istenhez fohászkodtunk segítségért.*

Speaker: *A Fokoláre Mozgalom mumbai közösségéből valaki azt mondta: „Az imán kívűl konkrétan is tehetünk valamit, akkor is, ha az kevésnek tűnik?”*

Brian D’Silva Mumbai Focolare Community: *Shinto atya, aki ott tartózkodik, felvette velünk a kapcsolatot, és azt mondta, hogy minden segítség jól jön, mindenre szükség van.*

Speaker: *Ezért megnyitottuk a fokolárt, és összegyűjtöttünk mindent, amit a közösség rendelkezésre bocsátott. Meglepődtünk, lenyűgöző volt, ahogy az emberek válaszoltak. Sokakat összefogott, ahogy gyűjtötték a gabonaféléket, a ruhaneműt, a takarókat, és a gyógyászati eszközöket. Ezeket mind Keralának adományoztuk Shinto atyán és a Chiara Luce Badano életéből ihletet merítő For You Jesus Trust szervezeten keresztül. A Fokoláre Mozgalom fiataljai is sok kezdeményezést indítottak. Pizzát árultak Bangaloréban, süteményeket Delhiben, és grillezést szerveztek Mumbaiban. A genek készséggel és nagylelkűen gyűjtöttek pénzt a keralai közösség újjáépítéséhez. (zene)*

Néhányan a helyszínre mentünk, ahol segítettünk élelemmel, öltözéssel és szállással. A szeretet apró cseppjei ezek a segélynyújtás nagy óceánjában, miközben a keralai nép újjáépíti az életét, és továbbra is hisz Isten határtalan szeretetében. (zene)

Agustin: Néhány órával ezelőtt sikerült felvenni a kapcsolatot Shinto atyával, hogy megnézzük, hogy áll ma a helyzet.

P. Shinto Kuzhinjalil OCD (Fondatore – For You Trust): A mentési munkálatok befejeződtek, az emberek kezdik elhagyni a táborokat, hogy hazamenjenek, de ahogy hazaérkeznek, látják, hogy mindenük tönkrement és már nem tudnak ott élni.

A Fokoláre Mozgalom keralai közösségével ellátogatunk a családokhoz, találkozunk a szülőkkel, az idősekkel, gyerekekkel, és a nehezebb körülmények között élőkkel. Próbáljuk vigasztalni őket és megérteni, mire van szükségük. A gyerekek azt kérdezik tőlünk: „Segítetek felépíteni a házukat?” Vagy: „szereztek nekünk tankönyveket?” Igyekszünk a segítségükre lenni, biztosítani mindent, amire szükségük van. Kiáltásukban az elhagyott Jézus kiáltását látjuk, és szeretettel és egységgel válaszolunk.

Agustin: Köszönjük, Shinto atya, és köszönet az egész keralai közösségnek!

6. ANGOLA – A „PEQUENA CHAMA” ISKOLA

Patricia: Most pedig menjünk Afrikába, Angolába, ahol az Új Családokért Akció támogatásával sikerült megnyitni egy iskolát, mely a környező közösségekben is fejlődést eredményez. Nézzük meg a rövidfilmet, amit küldtek.

(zene, környezet és felirat: Mussulo-sziget, Luanda, Angola)

Cláudio Domingos, a Fokoláre Mozgalom önkéntese: A „Pequena Chama” iskola akkor jött létre, amikor egy lelkipályorlatra érkező csoport felfigyelt a nagyfokú gyermekhalandóságra. A Fokoláre Mozgalom tagjai érezték, hogy nem folytatódhat így tovább a helyzet és útjára indítottak egy projektet az angolai közösség körében, kezdetben a gyermekélelmzés terén, aztán írni-olvasni tanítottuk őket. A későbbiekben az Új Családokért Akció civil szervezet segítségével, a távtámogatási program keretén belül sikerült pénzt gyűjteni az iskola további működtetéséhez.

Antonio Quiximba, Administrador: Jelenleg 160 gyerek jár ide két turnusban. Délelőtt az óvodát működtetjük, délután pedig a napközit.

(zene)

Alzira Samuco, Directora Pedagógica: Nehéz megoldani, hogy a tenger másik részéről jöjjenek tanárok az iskolánkba, ezért elhatároztuk, hogy bevonjuk a szigetünkön élő fiatalokat. Nyolcadikos vagy tizenkettedikes korukban kerülnek hozzánk. Ezért együtt dolgozom velük, és segítem őket, hogy tanítókká váljanak.

Basilio dos Santos, Professor: Ahogy elkezdtem itt, Mussolóban dolgozni, jó volt segíteni a népemnek pszichológiai, affektív és pszichomotorikus szempontból.

Maria Capitão, Professora: Nincs sok iskola a szigeten. Ez az iskola lehetőséget biztosít a szülőknek és főként a gyerekeknek.

Alvaro Caleia, Professor: A jobb jövőért történik, azért, hogy jólnevelt gyerekeként növekedhessenek, és a velük egykorúakkal töltsék az idejüket.

Antonio Quiximba, Administrador: *Nekünk nem csak anyagi segítségre van szükségünk, hanem erkölcsi támogatásra, tanácsokra is a folytatáshoz.*

Alexandra Gamito, Membro do Conselho de Gestão: *A luandai közösségből jönnek néhányan, hogy önkéntesen dolgozzanak az iskolában, (...) próbáljuk bevonni a helyi vállalkozókat is, hogy kisebb összegekkel szponzoráljanak bennünket. (...)*

Antonio Quiximba, Administrador: *Nekünk ez az életünk, hogy itt legyünk ezekkel a gyerekekkel, akik sok örömet és békét sugároznak.*

(zene és környezet – felirat: Realizzato da Gretel Marín con il supporto di Geração 80 Produções)

Patricia: *Köszönjük nektek, angolaiak!*

Szintén Afrikából kaptunk egy üdvözetet. Fontemből, Kamerunból érkezett, ahol még mindig feszült a helyzet. Felolvasom: „A helyzet ellenére jól vagyunk. Sajnos nem tudunk összeköttetésben lenni veletek, mert itt gyenge az internet-kapcsolat, de szeretnénk kihasználni az alkalmat, hogy köszönetet mondjunk az egész világon élő családunknak, hogy támogattok minket imáitokkal és az egységetekkel. Biztosítunk benneteket, hogy veletek vagyunk”.

7. USA – GARY, INDIANA – SZERETETTEL SZÍNEZZÜK BE A VÁROSUNKAT

Agustin: *Most menjünk az Egyesült Államokba, Indiana államba, ahonnan a Gyerekek az Egységért egyik csoportja a következő tudósítást küldte.*

(zene)

Speaker: *Gary, Indiana állam. Michael Jackson szülővárosa, mely az acélgyártás kirobbanásának korában épült. A 70-es és 80-as évek válsága szétmorzsolta ezt az ipari központot. Aki tehette, elköltözött, mások ottmaradtak a városban, mely hamarosan az ország egyik legszegényebb és legproblémásabb vidéke lett.*

Három gyerek: *Szeretettel színezzük be a városunkat! 2018! Alig várjuk, hogy odaérjünk!*

Anna Paula, focolare Chicago: *Gary volt a „Szeretettel színezzük be a városunkat” székhelye, mely ötödször kerül megrendezésre az Egyesült Államok közép-nyugati részén. De csak most, először zajlott ilyen szoros együttműködésben az egyházmegyei ifjúságpasztorációval.*

Kevin Driscoll, Director of Youth, Diocese of Gary, Indiana: *Fontos lehetőség volt ez a közös munkához. A csoport fele a Gyerekek az Egységért tagjaiból tevődött össze egész közép-nyugatról, még Georgiából is, másik fele pedig az egyházmegye hét különböző plébániájáról érkezett. Pozitív eredménye volt, sikerült jól együtt dolgozni, de igazából az emberi tényező alakította át a résztvevőket.*

Speaker: 6 államból 100-an próbáltunk melegséget és szeretetet odavinni, beszínezni a város szürke szegleteit. 13 helyi szervezettel működtünk együtt 25 különböző helyen, szociális tevékenységekkel, imával, és az Egyház Társadalmi Tanításával.

Karen Freeman-Wilson, Mayor of Gary, Indiana: Gary polgármestere vagyok, és ezen a héten az Egyesült Államok egész közép-nyugati részéből látunk vendégül fiatalokat. Szülőként szeretnék minden szülőnek köszönetet mondani, akik a gyerekeik számára lehetővé tették, hogy részt vegyenek és tanúságot tegyenek a szeretetről városunk közösségében. Gondjukat fogjuk viselni.

Denzel (fiú): Sok mindent csináltunk: ételmezt vittünk a hajléktalanoknak, ellátogattunk az idősek otthonába, hogy együtt legyünk velük, és konkrétan segítsük őket. Most pedig ezt a lakótelepet takarítjuk. Sokat tanultam, megtanultam, hogy amikor csak tehetem, segítenem kell, mert rájöttem, hogy ez mennyire szükséges...

Morgan S., Teens4Unity Ohio (lány): Jó látni, hogy egy apró gesztus is változást idézhet elő az egész világon. Időre van szükség, de sikerülni fog. Nagyon hálás vagyok ezért a tapasztalatért. Soha nem fogom elfelejteni, amit adtam és amit kaptam, mindig emlékezni fogok, hogy hogyan ismertem fel Istent mindenkiben, beleértve a barátaimat, és azokat, akikről soha nem gondoltam volna, hogy egyszer majd közöm lesz hozzájuk. De felfedeztem, hogy lehetséges, és nem is annyira mások, mint én.

Speaker: Akik először vettek részt, azok közül sokan elmondták, hogy ezek a napok mennyire hozzásegítették őket, hogy Isten és a közösségük közelében növekedjenek. Megértették, hogy az apró kezdeményezéseknek is megvan a hatása, és megerősítették elhatározásukat, hogy a környezetükben a felebarátért fognak élni.

Most Reverend Donald J. Hying, Bishop of Gary, Indiana: A sok negatívum közepette ez a 100 fiatal – a felnőttekkel együtt – felajánlott néhány napot a nyári szünetéből. Ez a tény reménnyel és étellel tölti be a városunkat. (...) Biztos vagyok benne, hogy Gary szegénységének felfedezése megnyitotta néhányuk szemét. Szeretnék köszönetet mondani elsősorban a fiataloknak, akik mindig meglepetést okoznak nekem jóságukkal és irgalmukkal. (zene)

JJ Berry, Teens4Unity, Chicago: Nagyon élveztem, jól éreztem magam, büszke voltam magunkra. Teljesen más volt, mint ahogy elképzeltem, nem olyan, mint egy szokványos találkozó. Nem barátokra, hanem családra találtam. (zene)

8. MEXIKÓ – MEGOSZTANI, ÚJJÁÉPÍTENI, ÚJRAKEZDENI

Patricia: Eltelt egy év azóta, hogy Mexikó Puebla államát az eddigi egyik legerősebb földrengés sújtotta. Ezen a területen fekszik az „El Diamante” városka is. Az ott élő, különböző nemzetiségű fiatalok, akik élettapasztalatra tesznek szert a városkában, azonnal megmozdultak. Elküldtek nekünk egy videót, melyben bemutatják, hogyan haladnak az újjáépítési munkálatok, és hogyan dolgoztak együtt a földrengés sújtotta közösséggel.

Felirat: 2017. szeptember 19-én Mexikó ismét történelme egy másik nagyon erős földrengését élte át. Epicentruma Puebla államban volt, ahol a Fokoláre Mozgalom „El Diamante” városkája is fekszik. Ott együtt él 20 fiatal különböző országokból, hogy egy éven keresztül együtt éljenek és tanuljanak

Sandy - Guadalajara (Mexikó): Épp az osztályban voltunk, amikor éreztük a földrengést. Nagyon megijedtünk, mert erős volt. Próbáltuk felvenni a kapcsolatot a családjainkkal, és biztosítani őket, hogy jól vagyunk, de megszakadt a kommunikáció.

Ahogy helyreállt, meghallgattuk a híreket, és teljesen megdöbbsentünk, mert megtudtuk, milyen súlyos csapások érték az ország különböző területeit. Szerettünk volna konkrétan segíteni. A városka többi lakójával előkészítettünk egy segélygyűjtő központot, de akkorra már sok ilyen nyílt a környéken. Aztán megtudtuk, hogy Contla, a városkánktól mintegy 300 km-re fekvő város szinte teljesen megsemmisült.

(zene)

Julio - El Salvador: Ahogy megérkeztünk a városba, azonnal láttuk a földrengés súlyosságát. Nagy szenvedést okozott ez azoknak a családoknak, akik elvesztették otthonukat. Nekünk is fájdalmas volt, ahogy takarítottuk el a házuk romjait. Rájöttünk, hogy a legkevesebb, amit tehetünk értük, hogy segítünk nekik. Nem törődünk vele, hogy fáradtak vagyunk, hogy nehéz a munka, csak segíteni akartunk.

Paola - Guadalajara (Mexikó): Láttuk, hogy vissza kell jönnünk, de nem tudtuk, hogyan. Együtt imádkoztunk, hogy valaki segíteni tudjon, és ahogy újból beszéltünk azzal, aki korábban a teherautót biztosította, felajánlotta, hogy másnap elvisz minket. Ez hozzásegített, hogy higgyünk abban, hogy az ott élők megsegítésére elindíthatunk egy nagyobb tervet.

Julio - El Salvador: Valóban itt akartunk lenni, és az volt a legnagyobb álmunk, hogy újjáépíthessük a házakat. Ez lassan-lassan, bár bizonytalanság közepette, kezd megvalósulni.

Gloria - Contla (Mexikó): Ez az én házam. Szeptember 19-én teljesen összeomlott. Amikor elkezdett érkezni a segítség, az egyik csoport a Fokoláre Mozgalom fiataljaiból állt. Mindig velünk voltak. Amikor nem voltak itt fizikailag, folyamatosan érdeklődtek, hogy mi történik Contlában, hogyan sikerül felemelkednie. Tulajdonképpen soha nem hagytak minket el.

Padre Gerardo - Teotlalco, Mexikó: Gerardo Pérez Alfaro atya vagyok, az itteni közösség plébánosa. Ez az egyik terület, ahol a legsúlyosabb károk keletkeztek. Emlékszem, egyik vasárnap sokan jöttek, ti voltatok azok, a Fokoláre Mozgalom családja. Lenyűgözött, hogy Argentínából, Németországból, Kolumbiából és más országokból jöttetek. Mint szolgálattevő, mint plébános ahogy a fiatalok munkáját, tanúságtételét látom, az nekem valami nagyon... arra ösztönöz, hogy tovább folytassam mások megsegítését.

Joaquín - Argentína: Mély kapcsolatokat építettünk itt Contlában, nem csak a lakosokkal, hanem egymás között is: nagy döbbenettel jöttünk ide, félretettük saját elképzeléseinket, gondolatainkat. Idővel a contlai lakosokkal való kapcsolatunk is egyre erősebb lett, legutóbb is már nagyon vártak, látni szerettek volna minket.

Adelina - Contla (Mexikó): Köszönjük az irántunk való szeretetet, és főként a szíveteket, amit elhoztok nekünk. Köszönjük!

Gloria - Contla (Mexikó): Tudjuk, hogy Contla megsegítéséért valakinek el kellett halasztania az utazását, vagy eladni valamijét...vagy tenni érte valamit, és valójában ez motivál minket arra, hogy folytassuk. Tudjuk, hogy nem hagynak magunkra minket, és tudjuk folytatni. Köszönjük!

Patricia: Köszönjük az El Diamante Máriapoli fiataljainak.

9. KELET-AFRIKA - SPORTS4PEACE

Patricia: A következő videónk főszereplői a gyerekek. Menjünk Kelet-Afrikába: Szudán déli részére, Kenyába és Burundiba. „Sport4Peace”: ez egy kezdeményezés, mely a sporton keresztül a legfiatalabbak békére nevelésére törekszik. Most hallgassuk, mit mondanak a résztvevő gyerekek és felnőttek.

(zene)

Emmanuel (fiú): Megtanultam békét és egységet teremteni.

Elisabeth (lány): Megtanultam, hogyan viselkedhetek tisztességesen mindenkivel szemben.

Linda (lány): A közös játékokból megtanultam, hogyan élhetünk úgy, mint a családban. (környezet)

Speaker: Emmanuel, Elisabeth és Linda részt vettek a „Sport4Peace” szudáni rendezvényen, melyet augusztus végén és szeptember elején tartottak az ország középpontjában, a rumbeki egyházmegye két iskolájában. Ebbe a tervbe, melyre az előző hónapokban Kenyában és Burundiban is sor került, összesen több mint 1000 6-tól 14 éves korú gyerek kapcsolódott be. Az volt a célja, hogy a sporttevékenységeken, csapatjátékokon és workshopokon keresztül a béke kultúrájára nevelje a legfiatalabbakat egy olyan térségben – Kelet-Afrikában –, amit az Emberi Fejlődés Index a világ egyik legszegényebb területeként értékel.

(Felirat: Sports4Peace Kelet-Afrikában)

Dr. Alois Hechenberger, facilitator – Sport4Peace: A Sport4peace körülbelül 10 évvel ezelőtt indult Ausztriában egy Máriapolin. Ott felmerült a probléma, hogy sok gyerek erőszakosan viselkedik egymással, és mondhatni, nem volt béke. A többi felelőssel feltettük magunkban a kérdést, hogy mit csináljunk. Azt szerettük volna, hogy megélik a testvériség és az egység valós, pozitív tapasztalatát.

Speaker: A projekt fontos részét képezte az egész kelet-afrikai térség 150 nevelőjének és animátorának képzése is. A gyerekek számára ők a békére épülő sport stílusának elsőszámú példaképei és tanúságtevői.

Christine Ocokoru, animátor South Sudan: A különböző tevékenységeken keresztül megtanultam szeretni és bátornak lenni, és megtanultam az önbecsülést, az együttműködés lelkiületét.

Dr. Alois Hechenberger, facilitator – Sport4Peace: (...) számunkra nagyon fontos az arany szabály, mely minden kultúrában és vallásban jelen van: tedd azt másokkal, amit szeretnél, hogy veled is tegyenek.

Jodie Benilde (Burundi): A sporton keresztül megtanultunk szeretni, másokat segíteni, nem csúfolni, hanem egymást szeretni.

Ezekiel, animátor South Sudan: Reménykedem a változásban, mert országunknak komolyan szüksége van a békére.

Orfania Kundi, Kenia National commission for UNESCO: A sportot úgy kell előmozdítani, mint a béke eszközét, nem csak, mint kellemes időtöltést, hanem úgy is, mint módot a fiatalok adottságainak kibontakoztatásához (...) és ha így teszünk békét teremtünk helyi és világszinten egyaránt. (zene és környezet)

Agustin: Helyesek ezek a gyerekek, igaz?

10. KOLUMBIA – KÖZÖSSÉGI GAZDASÁG: VÁLTOZTATÁS A FEJLŐDÉS ÉRDEKÉBEN

Agustin: Most pedig térjünk vissza az amerikai kontinensre. Az egész történet Emiro atyától indult és abból a vágyból, hogy munkát biztosítson a népének. Így jött létre Kolumbiában az ACEDECO PADEVI üzem, a Közösségi Gazdaság szellemében működő közös irányítású vállalkozás, mely napjainkban jelentős erőforrást jelent azon a vidéken.

(környezet és felirat: di Adriana María Avellaneda con Lorenzo Giovanetti)

Padre Emiro Barrera Rojas, Fundador ACEDECO PADEVI: 1994-ben Loppianoban éltem: az ottani iskola teljesen megváltoztatta az életemet. Akkor hallottam először a Közösségi Gazdaságról. Amikor visszajöttem, láttam ezt a parlagon heverő, terjedelmes földterületet, a környéken pedig ezt a sok embert, akinek nem volt se munkahelye, se semmije. Elmondtam ezt az aggodalmamat az egyik közeli csoportnak. Szerettem volna gyakorlatba átültetni, amit Loppianóban éltem, mert az anyagi javak nem a mieink, hanem Istenéi, és ha megosztjuk egymással, megsokszorozódhatnak.

(zene - felirat: Timaná, Huila – Kolumbia)

Cím: Közösségi Gazdaság – Kolumbia: „Változtassunk a fejlődés érdekében”

Maria Gloria Penagos Sanchez, representante legal ACEDECO PADEVI: Kávét betakarítással foglalkoztunk, és amikor ez nem volt, munkánk se volt, nem volt földünk, amit művelhettünk volna. Emiro atya nagylelkűségének köszönhetően, aki nekünk adta a földjét, elkezdtünk csirkéket tenyészteni és hagymát ültetni. Bennem az Élet Igéje mély nyomot hagyott. Olykor akadtak köztünk nézeteltérések, de az Életige pontosan érkezett, és segített fenntartani a vállalkozásunkat. 5 éven át ültettünk és begyűjtöttünk anélkül, hogy bárki is igényt tartott volna a nyereségre, mert az üzemünk fejlesztésére fordítottuk.

(zene)

Yesid Chilito Penagos, coordinador general ACEDECO PADEVI: Teljes szegénységben éltünk, a házunk döngölt földön állt, és karton teteje volt... Emlékszem, amikor mentem kávé gyűjteni, a munkatársaim mindig cukkoltak, mert azt mondogattam: tanulnom kell, másképp akarok dolgozni, nem úgy, mint most. Akkoriban a környéken csak ketten biztosítottak munkát, az ő kezükben volt a földek nagy része. Kevesebbet fizettek a kelleténél, és kihasználták a munkásaikat. Mindig is ebben a helyzetben éltem, de akkor már nem itt laktam. Az édesanyám azt mondta: Fiam, te tanultál, értesz a számítógéphez, segíts, hogy elő tudjam terjeszteni ezt a tervet. Beleegyeztem, de azzal a feltétellel, ha változtatunk.

(zene)

Ma már kávétermesztéssel, nagyüzemi csirke és sertésenyésztéssel foglalkozunk, de van haltenyészetünk és biokertészetünk is, ahol sokféle növényt termesztünk. Munkánkkal egyre nagyobb figyelmet szeretnénk fordítani a környezetvédelemre. Teljes mértékben felhasználjuk a termelés során nyert hulladékot. Feldolgozzuk és újrahasznosítjuk.

(zene)

Amilyen mértékben összehangoljuk a különbözőségeinket és megosztjuk a nehézségeinket, csak olyan mértékben fejleszthetünk és idézhetünk elő változást. Nem kell nagy tőke, és különösebb ismeret sem a produktív, hatékony és fenntartható fejlesztéshez. Arra van szükség igazán, hogy bízzunk a legnagyobb „Üzlettársban”, a „rejtett Üzlettársban”, ahogy Emiro atya mondja, abban a társban, aki akkor is jelen van, ha nem látjuk, de mindig gondunkat viseli.

Maria Gloria Penagos Sanchez, representante legal ACEDECO PADEVI: Természetesen egyesíthetjük a szükségleteket, hogy a jövőben is olyan gyümölcsöket tudjunk elérni, melyekhez hasonlókat már ma látunk.

Padre Emiro Barrera Rojas, Fundador ACEDECO PADEVI: Megtapasztalom az Úr jelenlétét, aki megszorítja a kenyeret és a halat. Látom a valósággá vált Evangéliumot. Ha mi neki ajándékozunk magunkat, Ő megadja a százszorost. Mivel otthagytuk a földünket, az embereket, mindent, az Úr sokkal többet ad viszonzásul itt a földön, és megadja az örök életet.

(zene és felirat: ACEDECO PADEVI: Associazione Comunitaria dell'Economia di Comunione Parola di vita - Huila – Colombia)

11. CHIARA LUBICH: SZERESSÜNK MINDENKIT KÜLÖNBSÉGTÉTEL NÉLKÜL

Agustin: Mennyi mindenért kell köszönetet mondanunk, és mennyi mindenért imádkoznunk! Mennyi szép hír és mennyi kihívás van a nagy családukbán!

Patricia: Ez így igaz! És mennyi minden arra vezet, hogy higgyük el, hogy a szeretet mindig megvilágosít, és arra buzdít, hogy segítségére legyünk mindenkinek különbségtétel nélkül.

Erről beszélt Chiara 2002-ben a muszlimok egy csoportjának. Szeretnénk most meghallgatni veletek.

Chiara Lubich: [...] A Mozgalom kezdetén, főként a háború okozta fájdalmas körülmények sürgetésére szeretetünkkel a szegények felé fordultunk. Rengeteget tanultunk belőle! Addig nem voltunk hozzászokva, hogy természetfölötti módon szeressünk. Érdeklődésünk családtagjainkra és barátainkra korlátozódott, [...] figyelmünkkel a város szegényei felé fordultunk. Mindent megtettünk azért, hogy eljöjjenek hozzánk és velünk étkezzenek. Találkoztunk velük a városban, hogy odaadjuk mindazt, amit összegyűjtöttünk nekik. A legnyomorúságosabb viskókba is elmentünk hozzájuk, igyekeztünk gyógyszerekkel is ellátni őket.

Eleinte azért fordultunk szeretetünkkel a szegények felé, mert általuk, rajtuk keresztül Jézust szerethettünk, aki azt mondta: „Amit e legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek”¹. [...] Rendkívüli látvány volt, ahogy nagy mennyiségben érkezett Isten gondviselése: élelem, ruhanemű és orvosság.

Egyszer csak – amikor már több százan úgy kezdtek élni, mint mi – úgy éreztük, az Úr azt kéri tőlünk, hogy váljunk mi magunk szegénné, hogy így szolgálhassuk a szegényeket és mindenkit. Ez volt az a nap, amikor „batyut” készítettünk -, ahogy később neveztük. Mindegyikünk az első fokolár egyik szobájának közepére tette mindazt, amiről úgy gondolta, hogy számára felesleges: egy kabát, egy pár kesztyű, egy kalap, emlékszem, hogy volt ott még egy szőrmebunda is. Ugyanis magával ragadott bennünket az az első keresztényekről szóló csodálatos írás, mely elmondja, hogy Jeruzsálemben egy szív és egy lélek voltak, és senki nem mondott magának semmit, mindenük közös volt, nem akadt köztük szűkölködő². [...] Így jött létre a „javak közössége”, ami aztán tovább fejlődött, egészen a Közösségi Gazdaság tervéig, melyről még beszélni fogunk a napokban. [...]

Úgy gondoljuk, [...] hogy talán a szegények iránti szeretetünknek köszönhetően – mivel a szeretet mindig fényt von maga után – hamarosan rájöttünk, hogy szívünkkel nem csak a szegények, hanem megkülönböztetés nélkül minden ember felé kell fordulnunk. [...] ahogy Isten teszi, aki fölkelte napját és esőt küld igazakra és bűnösökre³. Ezért nem tehetünk különbséget a rokonszenves és az ellenszenves, a csúnya és a szép, a honfitárs vagy az idegen, a fehér, a fekete, vagy a sárgabőrű, az európai, az amerikai, az afrikai vagy ázsiai, a keresztény, a zsidó, a muzulmán vagy a hindu között. A szeretet nem ismer semmiféle megkülönböztetést. [...] Szeretnünk kell a testvéreket személyesen és együtt is: szeretni tehát minden felebarátot egyenként és együttesen is, és mélységesen tisztelni minden népet. Ebből gyökeres mentalitásbeli változás születne, forradalom jönne létre. Ha mindenki csak ezt élné, a föld már mennyország lenne. [...]

Agustin: Milyen jó újra hallani Chiarát!

1 Mt 25,40

2 Vö. ApCsel 4,32-34

3 Vö. Mt 5,45

12. MARIA VOCE (EMMAUS) ÜDVÖZLŐ SZAVAI A CASTEL GANDOLFO-I ÉLŐ KAPCSOLÁS SORÁN

Agustin: Most újból kapcsoljuk Castel Gandolfót. Itt vagy, Enrico?

Enrico: Igen, itt vagyunk, Castel Gandolfóból jelentkezünk. Itt vagyunk Emmausszal. Emmaus, egy kérdés. Sok szép, megható történetet láttunk, aztán hallottuk Chiara egyszerű, de jelentőségteljes szavait az evangéliumból fakadó, mindenki iránti szeretetről. A kérdésem a következő: a ma és az elmúlt napokban megosztott tapasztalatok fényében, hogy hangzanak számokra Chiara szavai?

Emmaus: Chiara most is és mindig nagy hatással van rám, mert mintha velünk együtt nézte volna végig a mai kollegamentót és a végén mintha elmagyarázná, hogy mit akartunk kifejezni vele. Az itt látott történetek valóban a föld mennyországgá átalakult darabjai, melyek már léteznek, mert ezek a tapasztalatok, amikről most hallottunk, és amelyeket a napokban megosztottunk – mert minden ország képviselteti itt magát, ők titeket képviselnek, titeket, akik hallgattok bennünket, és elhozták ide az életeteket, nagyon szépek.

Mind nagyon szép! Az a kevés, amit sikerült elmondani abból a sok pozitívumból, amit tesztek, amit éltek világszerte. Ez mind nagy örömmel és reménnyel tölt el engem, mert igaz, csak néhány tapasztalatot hallottunk a mai kollegamentóban... talán tízet... de mi ez a tíz a világ szükségleteivel szemben? De vannak, akik észrevették ezt a tízféle szükségletet, és tettek valamit értük. Összefogtak, megkérdezték maguktól, hogy mit tehetnének konkrétan, és munkához láttak.

Tehát, ha ők tízen és sokan mások megtették, akikről a napokban is hallottunk, és sokan, akikről nem is hallottunk, mert nem volt lehetőségünk, miért ne remélhetnénk? Miért ne láthatnánk meg Chiarával ezt a mennyországgá változott földet, azt a földi mennyországot, amit Jézus hozott a földre, és a tetteinken, a konkrét cselekedeteinken keresztül szeretné megvalósítani? Miért ne remélhetnénk?

Én remélek, és hiszem, hogy ti is reméltek, akik hallgattok engem. És ezzel a reménnyel láthatunk munkához mindnyájan.

Minden jót mindenkinek!

Enrico: Köszönjük, Emmaus! (Taps) Folytassuk tovább ezekkel a szavakkal, Emmaus reményével, a mi és mindannyiunk reményével.

Elköszönünk tőletek, üdvözlünk mindenkit! Augustin, Patricia, tiétek a szó. Nagyon köszönjük! Sziasztok! (Taps)

13. BEFEJEZÉS

Agustin: Köszönjük, Emmaus, köszönjük, Enrico! Üdvözlünk mindnyájatokat, akik figyelemmel kísértetek minket!

Patricia: Kollegamentónk ezzel véget ért. Legközelebb november 17-én este 8 órakor találkozunk.

Üdvözlünk benneteket. Agustin!

Agustin: Üdvözlünk benneteket, és várjuk a híreiteket. Szeretnénk üdvözölni a Lia Máriapoli fiataljait, akik a következő napokban tartják a fiatalok szokásos fesztiválját. Veletek vagyunk! És nem lehet, hogy ne üdvözöljem a kubai népet! Szóval... Ciao!

Patricia: Sziasztok!